

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoPr/6/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313202120
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4313202120.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členov senátu JUDr. Dušana Harbutu a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: F. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., Z. XX/XX, zast. JUDr. Petrom Polákom, advokátom so sídlom Levice, M. R. Štefánika 3, proti odporcovi: Obec Čata, zast. Mgr. Slavomírom Trnkócy, advokátom so sídlom Bratislava, Gercenova 6/A, o určenie trvania pracovného pomeru, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 24. 10. 2013 č.k. 9Cpr/1/2013-173 a odvolaní Mgr. Slavomíra Trnkócyho proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 28. 10. 2013 č.k. 9Cpr/1/2013-183, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti **m e n í tak**, že návrh navrhovateľky na určenie, že pracovný pomer, ktorý vznikol konkludentne dňa 10. 12. 2012 medzi navrhovateľkou a odporcom trvá, **z a m i e t a**.

V časti, týkajúcej sa náhrady trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í tak**, že navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 1.243,65 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku Mgr. Slavomírovi Trnkócy, advokátovi so sídlom Bratislava, Gercenova 6/A.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 592,04 eura, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 492,54 eura a iných trov konania za zaplatený súdny poplatok za odvolanie vo výške 99,50 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku Mgr. Slavomírovi Trnkócy, advokátovi so sídlom Bratislava, Gercenova 6/A.

II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **m e n í tak**, že Mgr. Slavomírovi Trnkócy, advokátovi so sídlom Bratislava, Gercenova 6/A sa ukladá poriadková pokuta vo výške 200 eur, ktorú je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Levice do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že pracovný pomer, ktorý vznikol konkludentne dňa 10. 12. 2012 medzi navrhovateľkou a odporcom, trvá. Návrh navrhovateľky v časti, ktorou sa domáhala určenia povinnosti odporcu zamestnávať ju vo funkcii vedúcej školskej jedálne a platiť jej mzdu, zamietol. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke trovy konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 339,40 eura k rukám jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že navrhovateľka s odporcom ukončila svoj predchádzajúci pracovný pomer vo funkcii administratívnej pracovníčky - účtovníčky Dohodou o skončení pracovného pomeru uzavretou dňa 07. 09. 2012 a v ten istý deň s odporcom uzatvorila novú pracovnú zmluvu na pozíciu vedúcej školskej jedálne v Materskej

škole Čata, ktorej zriaďovateľom bol odporca na dobu neurčitú so skúšobnou dobou 3 mesiace a s dňom nástupu do práce 10. 09. 2012. Dňa 06. 12. 2012 odporca skončil s navrhovateľkou pracovný pomer v skúšobnej dobe podľa § 72 Zákonníka práce ku dňu 10. 12. 2012, ktoré navrhovateľke po predchádzajúcom osobnom odmietnutí bolo doručené dňa 10. 12. 2012. Navrhovateľka, ktorá vyslovila nesúhlas so skončením pracovného pomeru, aj po tomto dátume naďalej chodila do práce a plnila pre odporcu pracovné úlohy, ktoré jej vyplývali z pozície vedúcej jedálne materskej školy a to až do 28. 01. 2013, kedy ju starosta obce vyzval na odovzdanie agendy. Poukázal na to, že po 10. 12. 2012 nikto nezabránil navrhovateľke v ďalšom plnení pracovných úloh, pričom odporca nepreukázal, či a kedy bola riaditeľka materskej školy ako vedúca pracovníčka, ktorá riadila chod pracoviska a teda i chod školskej jedálne upovedomená o tom, že s navrhovateľkou bol rozviazaný pracovný pomer, v dôsledku čoho navrhovateľka viac nemohla vykonávať pre odporcu práce. Dospel k záveru, že navrhovateľka aj po 10. 12. 2012 ďalej plnila úlohy svojho zamestnávateľa, a preto ďalej skúmal, či došlo k uzatvoreniu pracovného pomeru konkludentne a či výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov nie je v rozpore s dobrými mravmi. Opierajúc sa o ust. § 34 a § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako i § 15, § 17 ods. 2, § 18 a § 42 Zákonníka práce argumentoval, že pracovný pomer vzniká na základe písomnej pracovnej zmluvy, ktorá musí obsahovať podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce podstatné náležitosti, ktorými sú druh práce, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky a prípadne aj ďalšie pracovné podmienky. Nedostatok písomnej pracovnej zmluvy však nerobí tento právny úkon neplatným, keď Zákonník práce a ani iný zákon neupravuje sankciu neplatnosti pre prípad nedodržania písomnej formy pracovnej zmluvy. Pracovná zmluva je preto platná aj vtedy, ak bola uzatvorená len ústne, prípadne konkludentne. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania mal za to, že správanie sa navrhovateľky aj odporcu je potrebné vyhodnotiť ako prejav vôle smerujúci k uzatvoreniu pracovnoprávneho vzťahu. V tejto súvislosti dôvodil, že navrhovateľka ihneď vyjadrila nesúhlas so skončením pracovného pomeru v skúšobnej dobe, čo považoval za prejav jej vôle naďalej u odporcu pracovať vo funkcii vedúcej jedálne materskej školy, túto svoju vôľu prejavovala naďalej tým, že riadne chodila do práce, svoju prítomnosť prezentovala v knihe dochádzky, plnila si povinnosti súvisiace s chodom jedálne a zúčastnila sa tematickej preverky a odporca i po skončení pracovného pomeru s navrhovateľkou jej naďalej prideloval prácu, ktorú riaditeľka materskej školy navyše hodnotila ako svedomitú a dobrú. Okrem toho odporca skončenie pracovného pomeru s navrhovateľkou ihneď neoznámil riaditeľke materskej školy, navrhovateľka bola jeho dlhoročnou zamestnankyňou a jej predchádzajúci pomer bol s ňou ukončený dohodou len preto, že prijala pozíciu vedúcej školskej jedálne v materskej škole. Podľa jeho názoru odporca dobre vedel o tom, že navrhovateľka ďalej pracuje, čo vyvodil z výpovedí svedkýň H. a Q.. Uzavrel preto, že medzi navrhovateľkou a odporcom vznikol konkludentne pracovný pomer dňa 10. 12. 2012 na dobu neurčitú, keď medzi nimi boli dohodnuté podstatné podmienky pracovného pomeru, z ktorého dôvodu jej návrhu na určenie, že jej pracovný pomer s odporcom trvá vyhovel majúci za to, že navrhovateľka preukázala i naliehavý právny záujem na tomto určení podľa § 80 písm. c/ OSP, ktorý je daný jej neistým právnym postavením. Návrh v časti, ktorým navrhovateľka sa domáhala určenia, že odporca je povinný ju naďalej zamestnávať a platiť jej mzdu, zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení, nakoľko zo samej podstaty vzniknutého pracovného pomeru medzi zamestnávateľom a zamestnancom vyplýva aj povinnosť zamestnávateľa zamestnanca zamestnávať a platiť mu mzdu a tiež povinnosť zamestnanca vykonávať pre zamestnávateľa prácu. Rozhodnutie o náhrade trov konania založil na ust. § 142 ods. 3 OSP a navrhovateľke, ktorá mala v konaní neúspech len v nepatrnej časti, priznal náhradu trov konania v plnej výške voči neúspešnému odporcovi, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 339,40 eura za celkovo 5 úkonov právnej pomoci po 60,07 eura a 5x režijný paušál po 7,81 eura v súlade s Vyhl. č. 655/2004 Z.z..

Proti tomuto rozsudku podal odporca v zákonnej lehote odvolanie len v jeho vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania, domáhajúc sa ním jeho zmeny a zamietnutia návrhu navrhovateľky, ako i uloženia jej povinnosti zaplatiť mu trovy konania. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Predovšetkým poukázal na to, že na pojednávaní dňa 03. 07. 2013 namietal zánik práva navrhovateľky, keďže navrhovateľka sa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo dňa 28. 01. 2013 a teda po uplynutí lehoty 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť, pričom súd prvého stupňa na túto skutočnosť i napriek svojej povinnosti neprihliadol a následne uznesením zo dňa 22. 08. 2013 pripustil zmenu petitu návrhu na začatie konania v znení, že pracovný pomer navrhovateľky, ktorý vznikol konkludentne dňa 10. 12. 2012, naďalej trvá. Poukázal tiež na to, že navrhovateľka nepreukázala v konaní naliehavý právny záujem na určení, že jej pracovný pomer trvá, čo je dôvodom zamietnutia jej návrhu bez posudzovania jeho vecnej

opodstatnenosti. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce nebola vyslovená právoplatným rozsudkom, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne. Na podaní návrhu o určenie trvania tohto pracovného pomeru nemôže mať navrhovateľ v takomto prípade naliehavý právny záujem, pričom tento nedostatok predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý jeho určovací žaloba nemôže obstáť a treba ju bez ďalšieho zamietnuť. Argumentačne tieto závery podporil i s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. 12. 2008 sp.zn. 3 Cdo 147/2008. V tejto súvislosti konštatoval, že s ohľadom na zmeny petitu návrhu vykonané navrhovateľkou v priebehu konania, ako i odôvodnenie týchto zmien bolo úmyslom navrhovateľky obísť ust. § 77 Zákonníka práce, pretože nimi sledovala neplatnosť skončenia pracovného pomeru založeného písomnou pracovnou zmluvou zo dňa 07. 09. 2012. Ďalej poukázal i na významnú logickú nezrovnalosť spočívajúcu v tom, že pokiaľ dňa 06. 12. 2012 oznámil navrhovateľke, že s ňou končí v skúšobnej dobe pracovný pomer ku dňu 10. 12. 2012, pracovný pomer sa skončil až dňa 10. 10. 2012 a prípadný ďalší pracovný pomer navrhovateľke by mohol vzniknúť konkludentne až dňa 11. 12. 2012, pokiaľ by s tým súhlasil. Vytkol tiež prvostupňovému súdu, že z odôvodnenia jeho rozsudku nie je zrejmé, ako súd prvého stupňa vyhodnotil nelogickosť postupu navrhovateľky, ktorá napriek tomu, že sa v konaní domáha určenia trvania pracovného pomeru, dňa 14. 12. 2012 mu oznámila podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, že trvá na tom, aby ju odporca naďalej zamestnával, z čoho vyplýva, že navrhovateľka mala za to, že skočenie pracovného pomeru je neplatné. Opierajúc sa o čl. 2 základných zásad Zákonníka práce, ako i jeho ust. § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 2 konštatoval, že pokiaľ by sa i navrhovateľke bez akýchkoľvek pochybností podarilo preukázať, že riaditeľka materskej školy Irena Katonová jej pridelovala prácu, prekročila by tým svoje oprávnenie, a preto tieto úkony ho nezaväzujú. Navyiac v konaní ani nebolo preukázané, že by riaditeľka materskej školy bola nadriadenou navrhovateľke a že by jej mala dávať príkazy alebo pokyny v jeho mene. Práve naopak v konaní bolo preukázané, že riaditeľka, ako aj navrhovateľka vedeli o skončení pracovného pomeru, a preto ich prípadné ďalšie úkony boli jednoznačne i v rozpore s dobrými mravmi. Nesúhlasil preto s konštatovaním prvostupňového súdu, že prejavil vôľu opätovne uzavrieť pracovný pomer s navrhovateľkou. Tým, že súd prvého stupňa určil, že konkludentne vzniknutý pracovný pomer navrhovateľky u odporcu trvá, konal tak v rozpore s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže porušil princíp jeho právnej istoty. Konanie má takto i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Taktiež namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V tomto smere poukázal na výpoveď svedkyne Valérie Toráčovej, ktorá vyvrátila tvrdenia riaditeľky materskej školy H. S. o jej nevedomosti o skončení pracovného pomeru s navrhovateľkou, na nezrovnalosti vo výpovedi riaditeľky materskej školy H. S. a tiež svedeckú výpoveď Q. W. vyvracajúcej tvrdenie navrhovateľky, že nikto ju nevyzval na odovzdanie agendy. V neposlednom rade vytkol prvostupňovému súdu, že z výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia nie je zřejmý obsah pracovného pomeru, ktorý mal vzniknúť konkludentne dňa 10. 12. 2012 a nevyplýva to ani z odôvodnenia jeho rozhodnutia, v dôsledku čoho nie sú určené práva a im zodpovedajúce povinnosti účastníkov právneho vzťahu a tiež nie je zřejmé, či navrhovateľka si splnila svoju poplatkovú povinnosť, ako predpoklad na začatie súdneho konania.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. Mala za to, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že po tom, čo obdržala oznámenie o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe a oznámila odporcovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, pravidelne chodila do práce a vykonávala prácu vedúcej školskej jedálne až do 28. 01. 2013, kedy bola vyzvaná na odovzdanie dokumentácie. Argumentáciu uvádzanú odporcom v jeho odvolaní označila za zavádzajúcu, keď odporca pri citácii odôvodnenia rozsudku menil podstatné konštatovania. Za základ sporu označila jednoznačnú snahu starostu obce zbaviť sa pre neho nevhodných zamestnancov, čo preukázali spory vedené na Okresnom súde v Leviciach. V tejto súvislosti uviedla, že po tom, čo bola súdom právoplatne určená neplatnosť skončenia jej pracovného pomeru, nebola zaradená na pôvodné miesto pokladníčky obecného úradu, bola vyslaná na vykonanie inventúry v materskej škole a to bez uzatvorenia novej pracovnej zmluvy alebo dohody o zmene pracovnej zmluvy. Následne však už pri prechode na miesto vedúcej školskej jedálne s ňou odporca spísal novú pracovnú zmluvu s uvedením skúšobnej doby, pričom pracovná zmluva bola uzatvorená dňa 07. 09. 2012, s dňom nástupu do práce dňa 10. 09. 2013, hoci na miesto vedúcej školskej jedálne nastúpila už dňa 03. 09. 2012 po absolvovaní potrebného školenia v mesiaci júli. Uviedla tiež, že za vykonanú prácu v čase od 10. 12. 2012 do 28. 01. 2013 nedostala vyplatenú mzdu od odporcu, i keď zákon ako zamestnankyni jej zabezpečuje právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby jej umožnila dôstojnú životnú úroveň.

Odporca vo svojom písomnom stanovisku, ktorým reagoval na vyjadrenie navrhovateľky uviedol, že pokiaľ i citoval nesprávne znenie odôvodnenia rozsudku, týmto chcel poukázať len na to, že konštatovanie o existencii naliehavého právneho záujmu nevyplýva z tvrdení navrhovateľky, ale z úvahy samotného súdu prvého stupňa, čím súd prvého stupňa porušil zásadu rovnosti účastníkov konania, zásadu kontradiktórnosti, ako aj jeho právo na nestranný súd. Kategoricky poprel a odmietol domnienky navrhovateľky, že odporca prostredníctvom štatutárneho orgánu realizuje svojvoľné personálne zmeny u odporcu, pričom navrhovateľkou označené konania skutkovo nesúvisia s prejednanou vecou. Vyjadrenie navrhovateľky preto vníma ako jej cielený osobný útok voči starostovi obce a právnemu zástupcovi.

Odvolačný súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie odporcu na odvolacom pojednávaní, na ktorom vykonal dokazovanie opätovným výsluchom účastníkov konania, oboznámením listinných dôkazov a následne dospel k záveru, že odvolanie odporcu je dôvodné.

V tomto konaní sa navrhovateľka po úprave žalobného petitu, pripusteného naposledy uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 22. 08. 2013 č.k. 9Cpr/1/2013-158, domáha určenia, že pracovný pomer, ktorý vznikol konkludentne dňa 10. 12. 2012 medzi ňou a odporcom, naďalej trvá a že odporca je povinný ju naďalej zamestnávať vo funkcii vedúcej školskej jedálne a platiť jej mzdu. Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že pracovný pomer, ktorý vznikol konkludentne dňa 10. 12. 2012 medzi navrhovateľkou a odporcom trvá a vo zvyšnej časti, t.j. v časti o určenie povinnosti odporcu navrhovateľku zamestnávať vo funkcii vedúcej školskej jedálne a platiť jej mzdu, návrh zamietol. Pre absenciu odvolania účastníkov konania v zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania tak zostala len jeho, odporcom odvolaním napadnutá, vyhovujúca časť a na ňu nadväzujúci výrok o náhrade trov konania.

Z hľadiska skutkového stavu v súdnej veci bolo nepochybne preukázané, že navrhovateľka pracovala u odporcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 07. 09. 2012 ako vedúca školskej jedálne, s miestom výkonu práce Slovenská republika podľa pokynov zamestnávateľa, s dňom nástupu do práce dňa 10. 09. 2012, pričom pracovný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú, so skúšobnou dobou 3 mesiace. Písomným podaním zo dňa 06. 12. 2012 odporca oznámil navrhovateľke skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe podľa § 72 ods. 1 Zákonníka práce ku dňu 10. 12. 2012, ktoré jej bolo doručené poštou dňa 10. 12. 2012 po tom, čo ho navrhovateľka odmietla osobne prevziať na obecnom úrade. Navrhovateľka listom zo dňa 14. 12. 2012, v rovnaký deň i doručený odporcovi, mu oznámila podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Navrhovateľka preukázateľne až do 28. 01. 2013 naďalej chodila do práce a vykonávala prácu vedúcej školskej jedálne a to až do doby, kedy bola odporcom vyzvaná na odovzdanie agendy.

Podľa § 72 ods. 1 veta prvá zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení účinnom do 31. 12. 2012, ktorý na danú vec dopadá (ďalej len „Zákonník práce“), v skúšobnej dobe môže zamestnávateľ a zamestnanec skončiť pracovný pomer písomne z akéhokoľvek dôvodu, alebo bez uvedenia dôvodu, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Podľa § 77 Zákonníka práce neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Pretože v posudzovanom prípade navrhovateľka neplatnosť skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo dňa 06. 12. 2012 neuplatnila spôsobom stanoveným v § 77 Zákonníka práce v určenej lehote na súde niet pochyb, že jej pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 07. 09. 2012 u odporcu skončil dňom v ňom uvedenom, t.j. dňom 10. 12. 2012. Za tohto stavu bolo pre posúdenie veci významné, či sa účastníci dohodli na vzniku nového pracovného pomeru po dni 10. 12. 2012, resp. či od tohto dátumu vznikol navrhovateľke konkludentne nový pracovný pomer na dobu neurčitú, ktorá otázka zostala medzi účastníkmi spornou. V tejto súvislosti odvolací súd len poznamenáva, že námietka odvolateľa, že na požadovanom určení trvania pracovného pomeru nemá navrhovateľka naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ OSP neobstojí, pretože naliehavý právny záujem vyplýva už zo samotného charakteru tohto konania a uplatneného nároku, bez ktorého je právne postavenie navrhovateľky neisté, ako na to správne poukázal už súd prvého stupňa. Východisko umožňujúce riešenie tejto otázky je potrebné hľadať v zákonom rámci vzťahujúcim sa k úprave vzniku pracovného pomeru.

Pracovná zmluva, ktorou sa zakladá pracovný pomer medzi zamestnávateľom a zamestnancom, ako to stanovuje § 42 ods. 1 Zákonníka práce, sa spravidla uzatvára písomne. Pretože vychádzajúc z ust. § 17 ods. 2 Zákonníka práce nedostatok písomnej formy však nezakladá jej neplatnosť, pracovná zmluva môže byť platne uzatvorená tiež ústne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o tom, čo chceli konajúci prejavíť, a teda aj konkludentne (mlčky). Keďže pracovná zmluva je dvojstranný prejav vôle, s ktorým je spojený vznik pracovnoprávneho vzťahu, ako každá zmluva je i pracovná zmluva uzatvorená, ako náhle sa účastníci zhodnú na jej obsahu. K tomu, aby bolo možné posúdiť, či došlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy, je preto rozhodné objektívne zistenie, či a kedy nastali skutočnosti, s ktorými právna norma vznik tohto dvojstranného právneho úkonu spája. Pretože v zmysle § 43 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť druh práce, miesto výkonu práce a deň nástupu do práce, je nevyhnutné pre záver o tom, že došlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy konkludentným spôsobom, zistiť existenciu vôle účastníkov zhodnúť sa na týchto podstatných náležitostiach. Pokiaľ takýto prejav vôle čo i len na jednej strane chýba, nemožno ho vyvodíť ani z vonkajších skutkových okolností, k uzatvoreniu pracovnej zmluvy nedôjde a pracovný pomer nemôže vzniknúť.

Podľa § 15 Zákonníka práce prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

O obsahu právneho úkonu môžu vzniknúť pochybnosti. Pre takýto prípad zhora citované zákonné ustanovenie formuluje pravidlo, ktoré ukladá súdu, aby výklad prejavu vôle smeroval len k objasneniu jeho obsahu, teda k zisteniu toho, čo bolo skutočne prejavené. Nakoľko vôľa je javom psychického vnútra človeka, preto sama o sebe nie je navonok zrejmá. Môže mať význam len vtedy, ak je vyjadrená navonok (objektivizovaná) prostredníctvom jej prejavu tak, aby bola poznateľná iným subjektom, t.j. spravidla tým fyzickým alebo právnickým osobám, ktorým je adresovaná. Existencia vôle (ako psychického vzťahu konajúcej fyzickej osoby k zamýšľanému následku tohto konania) sa musí skúmať (bez ohľadu na konajúcu osobu) vždy konkrétne, pričom východiskom sú objektívne okolnosti, za ktorých došlo k prejavu vôle. Ide teda o to, aby obsah prejavu vôle, ktorý konajúci urobil, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe, kedy k nemu došlo, pričom nie je rozhodujúce, čo konajúci prejavíť chcel, ale podstatné je, čo skutočne prejavil. Pri rozpore medzi vnútornou vôľou konajúceho a vôľou prejavenu navonok totiž právo spravidla prihliada k vôli prejavenej, čím chráni dobrú vôľu toho, kto takýto prejav vôle vníma.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného rozboru to potom v prejednávanej veci znamená, že ku konkludentnému vzniku nového pracovného pomeru na dobu neurčitú medzi účastníkmi konania by došlo len za predpokladu, že by prejav vôle oboch účastníkov skutočne smeroval k vzniku nového pracovného pomeru po dni 10. 12. 2012. Skutkové zistenia, ktoré vyšli v konaní najavo, však neposkytujú oporu pre takýto záver. S určitosťou možno konštatovať, že na strane odporcu absentovala vôľa uzatvoriť s navrhovateľkou nový pracovný pomer a jeho konanie viedlo výlučne ku skončeniu pracovného pomeru s navrhovateľkou v skúšobnej dobe. Svoju vôľu ukončiť s navrhovateľkou pracovný pomer jasne vyjadril odporca prostredníctvom starostu dňa 06. 12. 2012 pri osobnom odovzdávaní skončenia pracovného pomeru navrhovateľke, o čom ju aj ústne informoval, ktoré však navrhovateľka v uvedený deň odmietla prevziať, a preto jej bolo doručené následne poštou. Z rozhovoru, ktorý prebehol medzi navrhovateľkou a starostom obce ohľadne skončenia pracovného pomeru tak, ako ho navrhovateľka popísala vo svojej výpovedi pred odvolacím súdom a tiež z prezentovaného postoja starostu obce navrhovateľke muselo byť zrejmé, že vôľa odporcu je pracovný pomer s ňou ukončiť. Samotný fakt, že odporca umožnil navrhovateľke aj po dátume 10. 12. 2012 vstup na pracovisko, kde táto i vykonávala práce spojené s jej funkciou, a to až do 28. 01. 2013, ešte neosvedčuje, ako nesprávne konštatoval súd prvého stupňa, že bola preukázaná vôľa odporcu uzatvoriť s navrhovateľkou nový pracovný pomer. V tomto smere je potrebné vziať do úvahy i skutočnosť, že ani riaditeľka materskej školy H., ktorá mala bezprostredne vedomosť o skončení pracovného pomeru s navrhovateľkou v skúšobnej dobe po tom, čo podľa vyjadrenia navrhovateľky jej túto písomnosť ukázala, nenariadila navrhovateľke, aby do práce naďalej chodila a ani jej nedávala žiadne pokyny na výkon práce. Navyiac navrhovateľka tak učinila i napriek tomu, že pred dňom 28. 01. 2013 bola viac krát podľa výpovede svedkyne Q. W. vyzvaná na odovzdanie agendy. Zvlášť významnou pre posúdenie veci je však okolnosť, že preukázateľne vôľa uzatvoriť nový pracovný pomer ako jedna z náležitostí platného právneho úkonu absentovala aj na strane navrhovateľky. Dôkazom toho je konanie samotnej navrhovateľky, ktorá dňa 14. 12. 2012, t.j. už v čase, keď podľa nej vznikol nový pracovný pomer, oznámila odporcovi písomne, že podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Za situácie, keď navrhovateľka v

predchádzajúcom spore s odporcom o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru vedeného na Okresnom súde v Leviciach pod sp.zn. 9C/117/2011 sa neplatnosti dovolala a teda jej bol známy zákonný postup pri uplatňovaní si nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru, nemožno tento jej prejav vôle vykladať iným spôsobom, ako tým, že vôľa navrhovateľky smerovala k zotrvaníu dovtedy existujúceho pracovného pomeru s odporcom, ktorý považovala za neplatne skončený. To však zároveň vylučuje existenciu vôle navrhovateľky uzatvoriť s odporcom nový pracovný pomer. Správnosť tohto výkladu potvrdila i samotná navrhovateľka vo svojej výpovedi na odvolacom pojednávaní dňa 18. 06. 2014, keď výslovne uviedla, že „oznámenie zo dňa 14. 12. 2012 zaslala odporcovi, pretože nesúhlasila so skončením pracovného pomeru, mala za to, že je neplatné a chcela chodiť ďalej do práce“. V neposlednom rade dokladom toho je i vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky na uvedenom odvolacom pojednávaní, v ktorom uviedol: „Vznik konkludentného pracovného pomeru medzi účastníkmi konania vyvodzujem z toho, že navrhovateľke nikto po 10. 12. 2012 nebránil v práci a pokiaľ 28. 01. 2013 starosta žiadal od navrhovateľky odovzdanie agendy, už sme prešvihli termín na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.“

Vo svetle týchto zistení je preto dôvodný záver o absencii vôle účastníkov konania uzatvoriť novú pracovnú zmluvu čo i len konkludentným spôsobom, v dôsledku čoho nemohol medzi nimi vzniknúť ani nový pracovný pomer. Návrh navrhovateľky je tak neopodstatnený, a preto odvolací súd aj bez hodnotenia dôvodnosti ďalších námietok odporcu preskúmaný rozsudok súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcej časti podľa § 220 OSP zmenil a návrh navrhovateľky zamietol, keď neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219 ods. 1 OSP) ani pre jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP).

Keďže odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, v intenciách § 224 ods. 2 OSP bolo následne potrebné rozhodnúť o trovách prvostupňového konania. Odporca mal v konaní plný úspech, keď navrhovateľkou uplatňovaný nárok bol v celom rozsahu zamietnutý, čím bol daný dôvod pri rozhodovaní o náhrade trov konania pre postup podľa § 142 ods. 1 OSP a priznanie odporcovi náhrady trov konania potrebných na účelne bránenie jeho práva proti v konaní neúspešnej navrhovateľke. Trovy odporcu v prvostupňovom konaní pozostávali z trov právneho zastúpenia, na spôsob určenia a výšku ktorých sa vzťahuje Vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej len „vyhláška“). Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby bolo potrebné vychádzať z ust. § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky, keďže ide o konanie, v ktorom nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch. Základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby takto predstavovala 1/13-inu výpočtového základu, ktorá v roku 2013 činila 60,07 eura. Právnomu zástupcovi odporcu takto prináleží odmena za celkovo 6 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom dňa 30. 04. 2013, písomné vyjadrenie k návrhu zo dňa 02. 05. 2013, účasť na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 17. 05. 2013, 03. 07. 2013, 04. 10. 2013 a ďalšia porada s klientom dňa 01. 07. 2013 podľa § 13a ods. 1 písm. a-d/ vyhlášky) po 60,07 eura a 1 úkon právnej služby (účasť na pojednávaní dňa 24. 10. 2013, na ktorom došlo k vyhláseniu rozhodnutia podľa § 13a ods. 4 vyhlášky) po 30,03 eura. Výška tarifnej odmeny právneho zástupcu odporcu takto predstavuje celkovo sumu 390,45 eura. Pokiaľ si právny zástupca odporcu uplatnil odmenu i za úkon právnej služby a to poradu s klientom dňa 03. 09. 2013 v súvislosti s druhou zmenou petíty navrhovateľkou, odvolací súd mu za tento úkon odmenu nepriznal majúc za to, že nejde o úkon potrebný na účelné bránenie práva odporcu, keďže touto zmenou petíty si navrhovateľka uplatnila ten istý nárok ako pôvodným návrhom na začatie konania, ku ktorému sa odporca vyjadril písomne už dňa 02. 05. 2013. V zmysle § 15 písm. a/ a § 16 ods. 3 vyhlášky právnomu zástupcovi odporcu popri nároku na odmenu patrí i náhrada hotových výdavkov vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb vo výške 1/100-iny výpočtového základu za každý úkon právnej služby a to za celkovo 7 úkonov právnej služby po 7,81 eura, t.j. v celkovej výške 54,67 eura. Navyiac v súvislosti s účasťou právneho zástupcu odporcu na pojednávaní na súde prvého stupňa v dňoch 17. 05., 03. 07., 04. 10. a 24. 10. 2013, keďže išlo o úkony vykonávané v mieste, ktoré nebolo jeho sídlom, mu vznikol nárok taktiež na cestovné (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 4 vyhlášky) a na náhradu za stratu času stráveného cestou na pojednávanie a späť za každú aj začatú polhodinu vo výške 1/60-iny výpočtového základu (§ 15 písm. b/, § 17 ods. 1 vyhlášky). Právny zástupca odporcu sa zúčastnil 4 pojednávaní, čo pri ceste z Bratislavy do Levíc a späť predstavuje súhrnne 24 polhodín (1 cesta - 3 polhodiny) po 13,01 eura a teda úhrnom sumu 312,24 eura. Pri stanovení výšky náhrady preukázaných cestovných výdavkov bolo potrebné postupovať v súlade so zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, ako i Opatrením MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách tak, ako pri uplatnení náhrady

cestovných výdavkov správne postupoval i právny zástupca odporcu, keď pri ich určení vychádzal zo vzdialenosti Bratislava-Levice = 134 km, pri jazde osobným motorovým vozidlom Ford Mondeo AC S. so spotrebou paliva 5,6 l/100 km, pri priemernej cene pohonných látok podľa Štatistického úradu SR a zo sumy základnej náhrady 0,183 eura/km. Cestovné na pojednávania dňa 17. 05. a 03. 07. 2013 takto činilo po 69,45 eura a na pojednávania dňa 04. 10. a 24. 10. 2013 po 70,06 eura a teda celkové cestovné náhrady predstavovali sumu 279,02 eura. Trovy právneho zastúpenia odporcu takto boli vo výške 1.036,38 eura a zvýšené o sumu 207,27 eura ako 20 % daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavovali úhrnnú sumu 1.243,65 eura, ktorú je navrhovateľka povinná zaplatiť právnemu zástupcovi odporcu (§ 149 ods. 1 OSP) do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Predmetom tohto odvolacieho konania je i uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 28. 10. 2013 č.k. 9Cpr/1/2013-183, ktorým súd prvého stupňa uložil právemu zástupcovi odporcu Mgr. Slavomírovi Trnkócymu poriadkovú pokutu vo výške 600 eur s tým, že túto je povinný zaplatiť na účet súdu prvého stupňa do 3 dní od jeho právoplatnosti. Rozhodol tak v intenciách § 53 ods. 1, 4 OSP majúc za to, že právny zástupca odporcu sa dopustil hrubo urážlivého prejavu voči súdu, keď neprimerane a nevhodne vyjadril svoj nesúhlas s rozhodnutím súdu na pojednávaní dňa 24. 10. 2013 pri vyhlasovaní rozsudku vo veci samej. Poukázal na to, že v priebehu ústneho odôvodňovania rozsudku právny zástupca odporcu prerušil sudkyňu a odporučil jej, aby rozsudok nezdôvodňovala ďalej, ale len aby ho doručila a aby sa ďalej „neštráňovala“. Taktiež rušil diktovanie tohto incidentu do zápisnice, domáhajúc sa nadiktovania svojej verzie s tvrdením, že on to tak nepovedal, bez dovolenia rozprával a pri odchode z pojednávacej miestnosti po doručení mu rovnopisu rozsudku sa spýtal sudkyne, či ju „neťaží talár“. Konštatoval, že takéto správanie je o to závažnejšie, že sa ho dopustil advokát, od ktorého sa očakáva slušné a korektné vystupovanie pred súdom v súlade s advokátskou etikou a profesionálne hájenie záujmov klienta v medziach zákona. Podotkol tiež, že primerané sebavedomie nemožno zamieňať s aroganciou a spôsobom, ako to učinil právny zástupca odporcu, keďže existujú zákonné opravné prostriedky, ktoré môže účastník v konaní využiť.

Predmetné rozhodnutie včas podaným odvolaním napadol právny zástupca odporcu Mgr. Slavomír Trnkócy a žiadal ho, ako vychádzajúce z nesprávne zisteného skutkového stavu, zrušiť. Tvrdenia súdu prvého stupňa uvedené v jeho odôvodnení označil za nepravdivé, pretože nikdy sa nedopustil hrubo urážlivého prejavu voči súdu a ani neprimerane alebo nevhodne nevyjadril svoj nesúhlas s jeho rozhodnutím. Uviedol, že dňa 24. 10. 2013 sa spolu so štatutárnym zástupcom odporcu - starostom obce zúčastnil verejného vyhlásenia rozsudku v predmetnej právnej veci, pričom na dôvody uvádzané súdom starosta reagoval tým, že sa sudkyňu opýtal, či to myslí vážne a či si z nich robí srandu, a preto v snahe o zmiernenie napätia a arogancie súdu voči odporcovi požiadal súd, aby neodôvodňoval svoje rozhodnutie skutočnosťami, ktoré neboli preukázané, neboli obsahom spisu a nie sú ani v zmysle platného právneho poriadku. Následne sudkyňa začala protokolovať zápisnicu, obsah ktorej namietol a žiadal ju opraviť, čo mu bolo odmietnuté. Na to starosta začal vyhotovovať zvukový záznam, z ktorého je zrejme, že sa žiadnym spôsobom nedopustil konania, ktoré by zakladalo dôvod na udelenie mu poriadkovej pokuty. Pokiaľ v priebehu pojednávania prehovoril a žiadal zápisnicu opraviť, domáhal sa len svojich práv priznaných mu OSP. Vyjadril nepochopenie, z akého dôvodu vec prejednávajúca sudkyňa v odôvodnení rozhodnutia uviedla, že sa voči nej dopustil hrubo urážlivého prejavu, pričom žiadnym spôsobom túto skutočnosť nekonkretizovala. Zásadne poprel, že by povedal pri vyhlásení rozsudku na adresu sudkyne, aby sa nestráňovala alebo aby prestala odôvodňovať rozsudok a vôbec sa jej už nepýtal, či ju ťaží talár. Za arbitrárne označil rozhodnutie, aj pokiaľ ide o výšku uloženej poriadkovej pokuty, pretože rozhodnutie nie je jasne a bez akýchkoľvek pochybností odôvodnené v tomto smere. Záverom poznamenal, že právo na spravodlivý proces je dané na všetkých stupňoch konania a nie len pri využití zákonom stanovených opravných prostriedkov a nezávislosť súdu sa vníma nielen ako nezávislosť na ostatných zložkách štátnej moci, ale aj ako nezávislosť na vedomostiach a znalostiach iných osôb, a preto vzniká otázka na základe ústneho odôvodnenia rozsudku zákonnou sudkyňou, či bola autorkou rozsudku uvedeného odôvodnenia a ak áno, ako je možné v jej funkcii a pozícii verbálne nezvládnuť takúto elementárnu právnu skutočnosť. Na podporu svojich tvrdení pripojil aj zvukový záznam z verejného vyhlásenia rozsudku.

Podľa § 53 ods. 1 OSP tomu, kto marí uplatnenie základného práva iného účastníka konania alebo kto hrubo sťažuje postup konania tým, že v súdom určenej lehote neurobí súdom uložený úkon alebo nesplní jemu súdom uloženú povinnosť a svoju nečinnosť v konaní neospravedlní včas a vážnymi dôvodmi alebo sa neustanoví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlní včas

a vážnymi okolnosťami alebo kto neposlúchne príkaz súdu alebo kto ruší poriadok alebo kto urobí hrubo urážlivé podanie, súd môže uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 820 eur.

Podľa § 41 ods. 3 zák. č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, klásť otázky a vyjadrovať sa možno len so súhlasom alebo na pokyn predsedu senátu.

Osoby prítomné v pojednávacej miestnosti sa zdržia všetkého, čo by mohlo narušiť dôstojný a plynulý priebeh súdneho pojednávania, vrátane prejavovania súhlasu alebo nesúhlasu s priebehom súdneho pojednávania výpoveďami osôb s vyhlásenými rozhodnutia, ak k vysloveniu názoru neboli vyzvaní predsedom senátu (§ 41 ods. 6 zák. č. 543/2005 Z.z.).

Vychádzajúc z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 24. 10. 2013, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku súdom prvého stupňa a ktorá preukazuje priebeh tohto pojednávania, je zrejmé, že pri odôvodňovaní rozsudku právny zástupca odporcu bez vyzvania vec prejednávajúcej sudkyne prejavil svoj nesúhlas s vyhláseným rozhodnutím tým, že uviedol, „aby sudkyňa ďalej nezdôvodňovala rozsudok, pretože sa strápňuje a aby tento len v písomnom vyhotovení doručila účastníkom“. O správnosti a vierohodnosti obsahu zápisnice niet dôvodu pochybovať a nevyvrátila ho ani právnym zástupcom odporcu predložená nahrávka na DVD nosiči, tvoriaca prílohu jeho odvolania, pretože ako to uviedol samotný právny zástupca odporcu vo svojom odvolaní, zvukový záznam začal odporca vyhotovovať až po tom, čo vyjadrenie právneho zástupcu odporcu odznelo a právny zástupca požadoval opravu zápisnice. Ani právny zástupca odporcu však nespochybňuje, že bez súhlasu súdu sa počas odôvodňovania rozhodnutia k nemu vyjadroval a že požiadal súd, aby svoje rozhodnutie neodôvodňoval skutočnosťami, ktoré neboli preukázané, neboli obsahom spisu a nie sú ani v zmysle platného právneho poriadku dôvodiac, že snažil len zmierniť predchádzajúce napätie a aroganciu súdu voči odporcovi, čomu predchádzala reakcia odporcu, kedy sa vec prejednávajúcej sudkyňi opýtal, či to myslí vážne a či si z nich robí srandu. Za daných skutkových okolností i podľa názoru odvolacieho súdu zo strany právneho zástupcu odporcu išlo o hrubo urážlivé podanie voči súdu, ktoré v kontexte s použitými výrazovými prostriedkami a spôsobom prednesu je nutné vyhodnotiť ako výsmešné, dehonestujúce a znevažujúce súd. Zvlášť, pokiaľ bolo učené advokátom ako kvalifikovanou a právom znalou osobou, ktorá má ísť príkladom pre svojich klientov a svojim správaním v pojednávacej miestnosti ich viesť k zachovávaní zákonov a k úcte voči súdu. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o dôvodnosti aplikácie ust. § 53 ods. 1 OSP v danom prípade, avšak nezdieľa už jeho názor, pokiaľ ide o výšku ním uloženou poriadkovej pokuty. Odvolací súd má za to, že s ohľadom na okolnosti danej veci, intenzitu hrubo urážlivého podania právneho zástupcu odporcu a tiež ojedinelosť je primeranou sankciou poriadková pokuta vo výške 200 eur. Z uvedených dôvodov preto podľa § 220 OSP zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spôsobom uvedeným v enunciiate tohto rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania, pri určení výšky ktorých postupoval zhodne ako pri ustálení trov prvostupňového konania. Trovy odvolacieho konania odporcu pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie vo výške 99,50 eura, ako i trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia odporcu boli reprezentované 3 úkonmi právnej služby (podanie odvolania zo dňa 31. 10. 2013, účasť na odvolacích pojednávaniach dňa 18. 06. a 30. 07. 2014), 1 úkon v r. 2013 po 60,07 eura a 2 úkony v r. 2014 po 61,84 eura podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky, náhradou hotových výdavkov 1 x 7,81 eura (r. 2013) + 2 x 8,04 eura (r. 2014), cestovnými náhradami v súvislosti s účasťou na odvolacích pojednávaniach cestou z Bratislavy do Nitry a späť pri vzdialenosti týchto miest 92 km (cestovné náhrady na pojednávanie dňa 18. 06. 2014 = 47,79 eura a na pojednávanie dňa 30. 07. 2014 = 47,82 eura) a náhradou za stratu času stráveného cestou na tieto pojednávania za celkovo 8 polhodín po 13,40 eura. Spolu tak trovy právneho zastúpenia odporcu v odvolacom konaní predstavovali sumu 410,45 eura (odmena - 183,75 eura, náhrada hotových výdavkov - 23,89 eura, cestovné - 95,61 eura, náhrada za stratu času - 107,20 eura) a zvýšené o sumu 82,09 eura (20 % daň z pridanej hodnoty) sumu 492,54 eura. Odmenu za uplatnený úkon právnej služby a to poradu s klientom dňa 25. 10. 2013 odvolací súd právnenému zástupcovi odporcu nepriznal, pretože vykonanie tohto úkonu nepreukázal. Priznanú náhradu trov odvolacieho konania je navrhovateľka povinná zaplatiť právnenému zástupcovi odporcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 149 ods. 1 OSP). Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.